

POSTANOWIENIE

Dnia 22 sierpnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 22 sierpnia 2024 r., na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

sprawy **W. W.**

skazanego z art. 244 k.k. i in.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 11 kwietnia 2024 r., sygn. akt VII Ka 190/24, zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 8 stycznia 2024 r., sygn. akt II K 1343/23,

p o s t a n a w i a:

- 1) **oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) **zwolnić skazanego z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego obciążając nimi Skarb Państwa.**

[PGW]

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 8 stycznia 2024 roku (sygn. akt II K 1343/23) W. W. został uznany winnym popełnienia zarzucanego mu czynu. Oskarżony został obwiniony o to, że w dniu 10 stycznia 2023 roku, na drodze krajowej S[...], węzeł O., prowadził pojazd marki I., pomimo orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Olsztynie (sygn. akt II K 1003/20) zakazu prowadzenia wszelkich

pojazdów mechanicznych, oraz niezastosowania się do decyzji Prezydenta Miasta O. o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami. W związku z powyższym, Sąd uznał W. W. winnym popełnienia przestępstwa z art. 244 k.k. i art. 180a k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 244 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności. Dodatkowo, na podstawie art. 42 § 1a pkt 1 i 2 k.k., Sąd orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 11 kwietnia 2024 roku (sygn. akt VII Ka 190/24) zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego został zmieniony w ten sposób, że na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzeczono wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 5000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. W pozostałym zakresie wyrok Sądu Rejonowego został utrzymany w mocy.

Od powyższego wyroku kasację wniósł obrońca skazanego, zarzucając orzeczeniu *„rażące naruszenie prawa procesowego, a mianowicie art. 450 § 3 k.p.k. w zw. z art. 117 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez przeprowadzenie rozprawy apelacyjnej i wydanie zaskarżonego wyroku pod nieobecność niezawiadomionych prawidłowo oskarżonego i obrońcy oskarżonego, co stanowiło rażące naruszenie prawa do obrony oskarżonego i w konsekwencji miało istotny wpływ na treść orzeczenia.”*

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Olsztynie do ponownego rozpoznania.

Prokurator wniósł o uwzględnienie kasacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Jak wynika z brzmienia art. 117 § 1 i § 2 k.p.k. uprawnionego do wzięcia udziału w czynności procesowej zawiadamia się o jej czasie i miejscu, chyba że ustawa stanowi inaczej. Czynności nie przeprowadza się, jeżeli osoba uprawniona nie stawiała się, a brak dowodu, że została o niej powiadomiona. Argumenty przedstawione w uzasadnieniu kasacji są w pełni zbieżne ze stanowiskiem Sądu Najwyższego prezentowanym w utrwalonym orzecznictwie (m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2017 r., sygn. akt III KK 424/17, LEX nr 2445786,

wyroku z dnia 7 lipca 2016 r., sygn. akt V KK 187/16, LEX nr 2067792), co pozwala na odesłanie do lektury tych wyroków i ich uzasadnień, bez konieczności powielania prezentowanych tam wywodów. Nieprawidłowe powiadomienie o rozprawie zawsze rodzi konieczność zaniechania przeprowadzenia rozprawy i wyjaśnienia przyczyn skutkujących wadliwością owego powiadomienia.

Z analizy akt wynika, że oskarżony został powiadomiony prawidłowo o rozprawie apelacyjnej, natomiast obowiązku tego nie wykonano prawidłowo wobec jego obrońcy (precyzyjnie opisuje to prokurator w odpowiedzi na kasację).

Niezależnie jednak od wystąpienia rażącego naruszenia prawa procesowego, skuteczna kasacja od jej autora wymaga wykazania, że owo naruszenie miało istotny wpływ na treść orzeczenia. W sprawie niniejszej apelację wniósł jedynie oskarżyciel publiczny i to w zakresie wyłącznie braku orzeczenia świadczenia pieniężnego. Obrona ani sam oskarżony nie kwestionowali skazania, ani wymierzonej kary (nie wnieśli apelacji). Z kolei wnioskowane przez oskarżyciela świadczenie pieniężne miało w realiach sprawy charakter obligatoryjny. Autor kasacji w żadnym jej punkcie nie stara się uprawdopodobnić, że jego obecność na rozprawie odwoławczej mogłoby (zwłaszcza, że nie wniesiono apelacji na korzyść) doprowadzić do innego niż zapadłe rozstrzygnięcia.

Wobec tego braku, kasacja nie mogła zostać uwzględniona.

[J.J.]

[i.n]